

Priestor pre život

Cena 10 Sk (0,332 €). Pri pouličnej distribúcii je časopis zdarma, ale budeme radi, keď jeho vydávanie podporíte sumou 10 Sk . Tým umožníte nielen vydanie ďalšieho čísla, ale podporíte aj budovanie verejných kempov na Slovensku pre ľudí v núdzi.

Číslo 3/2008

3/2008, VI. ročník

www.priestorprezivot.sk

Deti z kempu

...veľká pomoc i „na senách“

Sami seba presvedčame ...

Sami seba presvedčame, že život bude lepší, keď sa oženíme, budeme mať dieťa a potom ďalšie. Potom nie sme spokojní, pretože naše deti nie sú dosť veľké a všetko sa zmení k lepšiemu, keď vyrastú. Potom nie sme spokojní, pretože dosiahnu pubertu a musíme sa s tým pasovať. Určite budeme šťastnejší, keď z toho konečne vyrastú. Hovoríme si, že náš život bude lepší, keď si naša manželka/manžel konečne lepšie zorganizuje život, keď budeme mať lepšie auto, keď budeme môcť ísť na dovolen-

ku, keď budeme konečne v dôchodku.

Pravdou je, že nie je lepší čas na šťastie ako ten, čo je práve teraz. Ak nie teraz, potom kedy? Tvoj život bude vždy plný výziev. Je lepšie ten fakt prijať a rozhodnúť sa byť šťastným aj napriek tomu všetkému. Dlhú dobu vyzeralo tak, že život sa mal už začať. Ozajstný život. Ale v ceste sa stále vyskytla nejaká prekážka, vyššia moc, nejaká práca, ktorú treba dokončiť, niečo, čomu treba venovať nejaký čas, účet, ktorý treba

zaplatiť. A potom sa už život začne. Nakoniec som pochopil, že život sú tie prekážky. Tento uhol pohľadu mi pomohol pochopiť, že neexistuje žiadna cesta ku šťastiu.

Šťastie samotné je cestou. Takže si vychutnaj každý moment. Prestaň čakať kým skončíš školu, kým sa do školy vrátiš, kým schudneš päť kíľ, kým priberieš päť kíľ, kým dostaneš prácu, kým sa oženíš/vydáš, na piatok večer, na nedeľu ráno, čakať na nové auto, kým splatíš hypotéku, na jar, na leto, na jeseň,

na zimu, na prvého či pätnásťteho v mesiaci, na uvedenie tvojej skladby v rádiu, na smrť, na znovuzrodenie..., pred tým, než sa rozhodneš byť šťastným. Šťastie je cesta, nie cieľ. Nie je lepší čas na to byť šťastným, ako TERAZ! Ži a vychutnávaj si prítomnosť. (neznámy autor)

Nevieš ako na to? Dost' ťažké, však? Žiaden strach, nikto si to nepamätá. Aplauz utíchne! Trofeje pokryje prach! Víťazi rýchlo upadnú do zabudnutia.

... pokračovanie na strane 6

... aktuálne

...keďže náš - Váš Verejný kemp je súčasťou mesta Martin (pričom mnohí z Vás isto sledovali etapy jeho vývoja), isto viete, že jeho samotnú realizáciu sprevádzali, od začiatku myšlienky pomoci ľuďom, ktorí to najviac potrebujú, nemalé problémy v zosúladení umiestnenia kempu s právnym stavom spoločnosti. I napriek tomu, že jeho výstavba bola začatá na súkromnom po-

Návšteva u primátora mesta Martin

zemku a z vlastných zdrojov jednotlivca (viac sa o tom môžete dočítať v úvodníku našej internetovej stránky www.priestorprezivot.sk), potreboval tvorca tohto projektu splniť nutné právne podmienky, aby mohol svoj zámer realizovať. Keďže sa mu v tej dobe nedarilo prekenuť mnohé, možno bežné legislatívne podmienky a situácia stavu ľudí, z ktorých by mnohí bez pomoci už

ďalej nevládali uniesť svoje bremeno, rozhodol sa svoj zámer realizovať i bez nich, pričom mal eminentný záujem o dotiahnutie i týchto vecí do právneho stavu. Čas plynul a do dnešnej doby sa mu podarilo, s väčšími či menšími problémami, dať svoju zrealizovanú myšlienku do právne „dočasného“ stavu, t. j. kemp bol zlegalizovaný na dobu 5 rokov...

... pokračovanie na strane 3

Kedysi bola pre ľudí výmena tovarov či služieb bežná spolupráca a vzájomná pomoc. Či už sa pozrieme na primitívne kmene / na indiánov, černošské kmene, Aborigéncov v Austrálii/ či iné národy v dávnej histórii. To ako dokázali byť jednotní, navzájom spolupracovať a navzájom si pomáhať často rozhodovalo o ich sile a osude. Ľudia, kmene, dediny, ktoré nechceli, či nedokázali nájsť spoločnú reč a viedli radšej miestne spory, či vojny sa stávali ľahšou korisťou vonkajších dobyvateľov. Rímska ríša sa nerozpadla preto, lebo ju rozdrvil silnejší vonkajší nepriateľ. Rozpadla sa zvnútra, kvôli vlastnej nestabilitate.

V súčasnosti už ľudia dlho neobchodujú pre zábavu a neobchodujú s radosťou a priateľsky ako to bolo kedysi a nemajú pri tom potešenie. Už dávno obchodovanie nie je o priateľskej výmene tovarov, o vzájomnom obdarúvaní.

Tak ako voľakedy pri gladiátorských zápasoch, tak aj dnes účastníkom trhu ide len o prežitie. A organizátori týchto hier / zväčša banky / sa na to so záujmom len prizerajú, oni sú mimo tohto systému, ovládajú ho, ťažia z toho a zabávajú sa na tom, aký pohyb dokázali vyvolať u ľudí, ktorým ide o holý život. Konkurenčný boj je totiž podľa mnohých ekonómov považovaný najdôležitejší vplyv rozvoja trhového hospodárstva. Krajina či firma, ktorá je slabá alebo nemala také šťastie je odsúdená na zánik. Tento systém neráta jednoducho s prežitím všetkých, to by nebolo zaujímavé. Je potrebná motivácia na vyvolanie pohybu, a čo dokáže rozhybať ľudí viac ako hrozba smrti? V tomto zúfalom boji o prežitie sa už nehľadí na druhého, na česť, na spravodlivosť či nebudaj životné prostredie - to je nedôležitá vec.

Nenapadlo nás, prečo najvyspelejšie ekonomiky sveta stále nežijú v blahobyte o ktorom snivali napriek neustálej výrobe

a produkcií tovarov a stále len dúfajú, že sa jedného dňa budú mať lepšie? Áno, je im to neustále sľubované zo strany ekonómov, bankárov a politikov, ktorí vládnuť nevedia alebo to tak robia úmyselne a zavádzajú ich. Inak by sa im obyvateľstvo vymklo spod kontroly, začalo sa

rastanie rozdielu medzi bohatými a chudobnými. Boháči, tí majú stále viac na úkor ostatného obyvateľstva a tieto rozdiely sa stále prehlbujú. 20% ľudí sveta žije priemerne z jedného dolára na deň a horných 20% ľudí vlastní 74% všetkých peňazí!

búriť a žiadať nápravu. To by mohlo ohroziť stoličky mocných a to predsa nemôžu dopustiť. A ľudia sa idú zodrať na úkor svojho zdravia, životného prostredia a jeho nerastných surovín. A krajina je stále chudobnejšia a chudobnejšia až jedného dňa, keď ju vyštvavia a oberú ju o jej nerastné suroviny o ňu kolonizátori prestanú mať záujem a nechajú obyvateľov napospas hladu a chudobe. Tak úspech každej krajiny /aj Slovenska/ je v tomto boji len dočasný. Môžeme si vybrať, buď budeme na strane silnejších /kolonizátorov/a budeme sa mať dobre na úkor iných krajín, byť medzi prvými, čo sa nám napriek maximálnemu úsiliu nemusí vôbec podariť alebo tých ktorí budú vyciavani a využívaní. Je aj tretia možnosť, ktorú si ale nikto zatiaľ nezvolil. Vytvoriť si vlastný systém. Zvoliť si vlastný menový systém, byť sebestačný po čo možno najviac stránkach hlavne potravinárskej, energetickej a odmietnuť tak zúčastňovať sa na týchto gladiátorských hrách, v ktorých víťazom môže byť len 1 alebo malá skupina ľudí, a ostatní budú porazení a v chudobe. Vo svete možno pozorovať na-

Podobný systém súťaženia môžeme pozorovať u obyčajných pretekoch kde víťaz môže byť len jeden. Ak by napríklad pretekalo 20 jazdcov Schummacherových kvalít, traja z nich by skončili na stupni víťazov. Je sarkastické poslednému povedať, že sa mal viac snažiť, lebo v pretekoch jednoducho niekto musí byť posledný. A aj keby sa posledný nabadúce posnažil a skončil tretí, tak by len ostatných posunul o jednu priečku dozadu a posledný dvadsiaty by bol ten, ktorý bol predtým devätnásty. Musíme sa na to pozrieť ako na celok, z nadhľadu, nie z pohľadu jednotlivcov. O tom sú zápasy, o tom sú preteky, o tom je súčasný obchod. Tu nejde o vzájomnú spoluprácu a pomoc ale o porazenie protivníka a konkurent sa chápe ako nepriateľ. Žiadna milosť a súcit nie je na mieste, radšej jeden poráža druhého so strachom aby ho náhodou neohrozil. Koľko námahy stojí propagácia, koľko produktov sa vyrobí a vôbec nepredá, koľko to stojí zbytočnej ľudskej námahy a nervov, zničeného životného prostredia, plytvanie bohatstvami planéty, ktoré je ale obmedzené!

Neuvedomujeme si, že ak by sme sa dohodili na spolupráci, vzájomnom rešpekte a na mieri, prinieslo by to prospech všetkým zúčastneným. Neuvedomujeme si, že vôbec nemusíme súťažiť, tento systém vôbec nemusíme prijať. To čo má motivovať ľudí k pohybu a vývoju

má byť úsilie o všeobecné blaho o vzájomný prospech, tu nejde o to byť najlepší. To by ale znamenalo rešpektovanie druhého, jeho vôľu samozrejme nie na úkor iných. Znamená to teda ochranu krajín pred okupačnými snahami niektorých skupín. /nadržané spoločnosti, banky/. To znamená aj pre nás, aby sme netúžili po ovládaní druhých /akýmikoľvek prostriedkami/ a to isté očakávali od iných. Zistíme tak, že súčasný boj o život nie je potrebný a je tu miesto

pre každého. To ale bude znamenať koniec tak populárnemu voľnému obchodu a globalizácii a liberalizácii a začneme sa chrániť pred skupovaním nehnuteľností zo strany cudzincov ako novodobé spôsoby dobývania území. Tieto neoliberálne myšlienky sú výhodné akurát pre malú skupinku ľudí, ktorí z toho profitujú. Tí ale nemyslia na celok, ale len na seba, nenechajme sa preto oklamať súčasnými ekonómami a politikmi a uvedomme si, že súčasný stav sveta nás vedie do stále väčšieho zotročenia „mocných“. Je teda potrebné vážne povedať nie týmto moderným trendom obchodu, ochráňme sa tak pred ešte horším zlom, ktoré by z toho mohlo vzniknúť. A to nikto nechce.

Nebude to ľahké. Ale je to nutné. Môžeme to dokázať, záleží to len od uvedomelosti ľudí. A je to jediná cesta k mieru a šťastnému životu pre všetkých.

Čím vyspelejšia civilizácia, tým menej zložitý menový systém je potrebný.

Juraj Kozák
Časopis „Prebúdajúce sa Slovensko“

Listáreň

Ahoj, chcel by som len vedieť, či sa dá zapojiť do prác v prospech ľudí, ktorí to potrebujú ..., mám na mysli 1-2 dňovú brigádičku..., ak je to ešte možné, alebo nejaké informácie..., by ste mi prosím mohli zaslať na e-mail. Verím, že každá ruka sa hodí a preto by som touto cestou chcel podporiť tento vážne dobrý projekt. Ďakujem. Vlado.

Zdravím Ťa, Vlado. Vskutku takú ponuku brigády nám ešte nikto nedal, preto sme o tom ešte ani nepremýšľali. Snád by sme na základe Tvojho návrhu nejaké brigády v budúcnosti zorganizovali, možno by to bolo aj dobré a osožné. Kemp sme postavili svoj-pomocou, vlastne, ľudí na prácu je tu dosť, no Tvoja myšlienka by bola možno dobrá ani nie pre osôh Z práce, ale akési spájanie, či vzájomné pochopenie rôznych ľudí, s rôznych sociálnych skupín. No aj tak Ti ďakujeme a necháme tvoj nápad dozrieť a možno sa pripoja aj iní...

Dano

Rozhodla som sa vám napísať. Dávate dlhé články a stále je to trochu fádne, aj kadejaké úvahy o deťoch a rodičoch, trebárs vôbec s tým nesúhlasím alebo aspoň do určitej miery. Rodič, ktorý nechce byť s malým dieťaťom a unavuje ho, načo to dieťa mal. musíme vedieť, že dieťa je na celý život a to krásne, keď je malé sa nám už nevráti. Dieťa nie je na obťaž a máme ho brať ako samozrejmosť a kde ideme tak s ním, ved je súčasťou rodiny. Raz za čas, keď si ho vezmú starí rodičia, v pohode, ale nevyužívajú. Musíme ho naučiť, aby ako veľké nemalo problém objať nás a vyspovedať sa nám so svojim trápením, aj keď ho musíme viesť k samostatnosti, trebárs keď začne zarábať, pravidelne bude prispievať 4000 Sk na domácnosť, tisíc mu strhneme na stravu a tri tisíciky dáme na knižku, nech si zarába na svoje nové bývanie a nie len tak, mesiac čo mesiac minúť všetku výplatu. A teraz o niečom inom, začína jar a už aj ľudom bez domova sa lepšie dýcha. Prvé jarné kvietky, teraz práve začína kvitnúť podbeľ, kašky, po nich plúcnik a samozrejme stará, dobrá žihľava. Teším sa na zbieranie bylín, bo ako jedna známa bylinkárka povedala, bylinky nám dávajú zdravie dva krát, keď za nimi

chodíme do prírody a potom, keď ich použijeme.

Teraz nejaké vety: - Netreba robiť veľké veci, treba ich však robiť s veľkou láskou. - Zlo stojí nielen proti dobru, ale aj proti sebe samému. Sú dva druhy šťastia na svete, jedno malé: byť šťastným, druhé veľké: urobiť šťastných druhých. Nikdy nemáme prítomnosť milovanej osoby brať ako samozrejmosť, ale ako dar, bo nikdy nevieme kedy môžeme o ňu prísť. - Odpúšťať sa má, bo vtedy je všetko bremeno spadnuté a treba veriť v zmenu a dobro toho druhého. Nedávať mu nálepku na celý život. Každý tvor má šancu stať sa iným a my mu pomôžeme tým odpustením. - Ťahostajnosť je najhoršia vlastnosť človeka. - Záleží na každom, aký zaujme ľudský postoj, aby nenapomáhal zlu. - Milovať sa dieťa učí tým, že je milované. - Ľudí máme radi kvôli ich schopnostiam a milujeme aj so slabosťami. - Vyhybaj sa zbytočným hádkam a zlej spoločnosti, stýkaj sa s dobrými ľuďmi. - Všetko, čo sa dá kúpiť za peniaze je lacné, to čo za ne nekúpiš, je najvzácnejšie. - Mierou, akou rastie v tebe láska, rastie aj tvoja krása, lebo láska je krásou duše. - Len prijatím seba samého vedie cesta do skutočnej budúcnosti, pre každého do jeho vlastnej, pokánie je jednou z najsilnejších foriem vyjadrenia našej slobody. - Nájsť duševnú rovnováhu v dobe závislej na pohybe je priam vzácnym umením. Naučiť sa ho však môžeme všetci a je len v našich rukách, či z nás vyrastú umelci vlastného života. Byť umelcom vlastného života znamená cítiť sa fajn. - Dôvera je najväčším predpokladom intímneho vzťahu. - Len vtedy ľúbime skutočne, ak ľúbime bez príčiny.

A teraz ešte jeden názor: nespoliehajte sa na to, že rok dva, či desať, nejaké city medzi nami sú a že naďalej budú. To je veľký omyl, city treba stále prejavovať a žiadať to aj od partnera, ak sa neprejavuje.

A teraz niečo iné: kupujem si už dlhodobo váš časopis a čítam ho, no mali by ste trochu pomeniť obsah. Iné témy, proste zmena. Láskovosť tých obyčajných, nudných, staromódnych ľudí je dnes putom, čo drží svet pohromade /tento pozdrav nie je len odo mňa, ale aj od vtáčikov, ktoré kŕmiš, mačiek, ktoré hľadáš, psov, ktorým sa prihováraš, od všetkých malých stvorení, ktorým pomáhaš prežiť kruté zimy. Od stromov, ktoré ošetruješ a rastlín, o ktoré sa staráš. Od ľudí, ktorých utešuješ úsmevom a od

duší, ktoré ožili pod tvojim dotykom. / ty a ja, naše priateľstvo stojí na drobnostiach, jablkách zo záhrady, hrnčeku cukru keď dôjdu zásoby, časopise, šálke čaju v pochmúrny deň, vzájomnej náklonnosti, vzájomnej starostlivosti./ Prišla si si poklebetiť, umyla si zopár tanierov, nakŕmila mačku, popárla kľbká vlny, vyštverala sa po tom nekonečnom schodisku do pústeho bytu, zbavila ma strachu a utrpenia. To všetko si pre mňa spravila, keď som bola v kaši. Srdečná vďaka./Ľudstvo drží po hromade sieťka utkaná z drobných službičiek/. Žiadny dobrý skutok nie je primálny. Možno nim zmeniť niečí deň. Možno nim zmeniť niečí život. /Najviac pomôžu tí, čo zostanú na blízku aj potom, čo prvé návaly súcitu pominú. /Venoval si mi ten najvzácnejší darček, svoj čas. /Tento nebezpečný svet potrebuje pomoc a veľkorysé činy. Ale aj drobnosti ako pozornosť a láskavosť, ktoré povzbudia osamelé srdcia. /Naša drobná zelená planéta zatieni milióny ohromných svetov - nádejou na ľudskosť -nádejou na ohľaduplnosť. /Zloba zo mňa spravila trosku - ty si ma zdvihol, oprášil a vrátil mi seba-dôveru a nádej./ Skutočný gavalier sa neponúkne, že vám pomôže s taškami. Jednoducho ich odnesie. /Láskavé srdce chápe potreby druhého ešte než ich vysloví a naplní ich tak nenapadne, až sa zdá, že ide o náhodu./ Mnoho, mnoho spomienok náleží láskavým ľuďom. /Určite by som si poradila aj bez teba. Ale chvalabohu nemusela som. / Srdiečko potešia aj drobnosti - lienka, šum padajúceho lístia, slnečné lúče, úsmev/.

Majte sa krásne, treba zmenu v časopise, trochu nového vánku. Alžbeta (nie Báthorička). V tom kempe to máte pekne. Prijemnú dobrú noc a zdravím aj vašu poštárku, čo pri Lidlí predáva časopis.

Dobry deň, pani Alžbeta. Ďakujeme za milý list, v ktorom píšete i to, čo sme už i my dávnejšie vyciľovali a to je potreba zmeny. Nie je to však iba Vaším postrehom, čo je signálom pre nás, že nebudete ďaleko od pravdy. Tvorba a technické spracovanie časopisu je však iba na amatérskej úrovni a objavuje sa v ňom väčšinou obsahovo náhodná tematika. V listárni predchádzajúceho čísla PPŽ som sa o tom zmienil podrobnejšie a verte, že našou snahou je urobiť zmeny, ktoré by boli ľuďom „čitateľnejšie“, i keď nie vždy sa nám to darí, no Vaše námety vnímame pozorne a snažíme sa staré nahrádzať novým...

S pozdravom Lubo

... pokračovanie zo strany 1

Návšteva u primátora mesta Martin

... dať svoju zrealizovanú myšlienku do právne „dočasného“ stavu, t. j. kemp bol legalizovaný na dobu 5 rokov, pričom veľká časť z tohto času už uplynula a okrem iného i možnosti na získanie zdrojov na správu objektu (údržba, energie, kanalizácia, estetické zveladenie, atď.) sú týmto veľmi obmedzené. Keďže v nedávnom krátkom

televíznom „šote“, venovanom problému bezdomovectva, bolo konkrétne z nášho kempu odvysielaných niekoľko záberov a informácií, kde o. i. odzneli i slová hovorca mesta Martin, signalizujúce zmenu (kladnú) vo vnímaní i tohto problému mestom, tak sme sa rozhodli na tieto veci spýtať priamo primátora mesta Martin, Mgr. art.

Andreja Hrnčiara. Myslím, že tento krok bol správnym rozhodnutím, lebo primátor už samotnú návštevu s takýmto zameraním hodnotil veľmi ústretovo, pričom sám prejavil ochotu zistiť si súvisiace informácie na príslušných miestach a podniknúť kroky pre vyriešenie týchto dlhotrvajúcich nerozumiení a svoj postoj pomôcť

tejto veci potvrdil i návrhom na osobnú návštevu kempu, čo sme s radosťou privítali. Osobne som veľmi rád, že pán primátor, i napriek svojim ostatným povinnostiam, urobil takéto gesto pre podporu ľudí, ktorí si bez pomoci silnejšej časti spoločnosti nedokážu nájsť svoj priestor pre život.

Lubo

„Samuel Ivanka sa narodil roku 1761 v Dražkovciach, v manželstve otcovi Paulovi Ivanka a matke Zuzane, rodennej Tomkovej z Folkušovej, ktorá bola dcéra Andreja Tomku Valenteje a pani matky Anny Jesenskej Martinuseje. Zosobášení boli dňa 28. 11. 1755 v Nepochoch. Umrel v roku 1842.“

Rôzne udalosti a zápisky Samuela Ivanka z dobovej gramatiky a latinčiny prepísal Ladislav Ďurdík a dnes Vám z nich prinášame niekoľko vybratých úryvkov.

28. VII. 1816 - o deviatej večer prišla nevelká búrka a tretí hromu úder padol na osadu Belá a tam maštal' Cagardovi a Ivaškovi zapálilo, vedno s nimi aj 6 domov zhorelo. Menovito pána Buľovského Eliášových trom hofierom, ďalej Ivaškov, Šulekov a Valachov. Šťastie, že sa hneďky spustil veľký lejak a zmočil strechy tak, že sa oheň už ďalej nerozširoval. Pri hasení pomáhali aj traja sluhovia p. Jušth Jozefa a aj jeho kuchár Kapusta a tiež mládenec Bendery, okrem nich aj mnoho ďalších Nepochanov vodu na hasenie nosili. No a Belanci sa na nich z druhej strany iba dívali.

Roku 1815 - prestala chodiť pošta cez Dražkovce, lebo v Martine dobrú hradskú urobili a tadiaľ chodí

25. VIII. 1815 - Kurz peňazi smeroval, že naň znovu iba chudobnejší doplatia, avšak zbohatlíci ako Jušth Gabriel, František a aj Jozef, tých sa to nedotkne. Takéto čosi ešte žiadny Uhorský kráľ neurobil, ako terajší František I., ktorý vo vojne šťastie neurobil, ale v peňažníctve mu ruže kvitli.

18. VI. 1817 - istý mäsiar menom Frnda zo Slovenského Pravna svojej žene rodennej „Schistlík“ pochádzajúcej zo Sklabine, vo svojej jatke sekáčom na mäsiarskom

kláte hlavu odťal. Dňa 19. VI. ho dali do Martinskej väznice. Toho mäsiara som ja dobre poznal, lebo bol výstredný najmä tým, že po smrti svojej prvej manželky do sobáša s touto druhou nebohrou „tri ženy prespal“! a o poctivosť pripravil. Vtedy, keď mu smilnica v poradí z tých troch tretia došikovala dvoch chlapcov a odplatu pýtala, vtedy to mordárstvo na svojej žene spáchal. Možno preto, že mu vyčítala tie deti. Avšak ako ľudia hovorili, táto jeho druhá žena— zamordovaná, práve taká cudzoložnica bola, ako on cudzoložník. Je to skutok od vekov neslýchaný.

17. VI. 1816 - v Sučanoch pri katolíckom a evanjelickom kostole vsplanul oheň a to pre židovu neopatrnosť a aj škodu urobil.

Keď páni Folkušovani v máji 1815 na výstavbu Uhorskej školy v Nepochoch potrebnú skalu a drevo vozili zo svojho chotára, vtedy p. Tomka Ladislava Valenteje idúceho naspäť ta domov do Folkušovej na vrchu Diel ho napadol švajčiarsky plemenný bujak patriaci p. Jušth Gabrielovi. Nabral ho tak ukrutne, že mu jednu nohu až do samej kosti roztrhol, prsta a boky pomliagal a aj hlavu mu ubúchal. Starčeka vo veku 70 rokov ani Hospodin náš pastier, ba ani zlosyn neochraňovali a neskôr umrel. Pochovaný bol vo Folkušovej 18. júla. Pamätná stavba je tá Fízľová rezistencia.

V júli 1816 prepúšťali vojakov, takzvaných kapitulantov, po 12. rokoch vojenskej služby a obsielkou domov.

25. VIII. 1809 - Turčianski židia za seba náhradných regrútov zverbovali a to dvoch „čikú“ a jedného sasa za peniaze. Cigánom dali po 140 zl. A tomu sasovi rovných 300 zl.

13. IX. 1809 - Pána Lačného Daniela - vetva Podoleje vo

Folkušovej, tam v hore zvanej Hlboká zabil buk, umrel po 1 - 2 hod. Stalo sa to vtedy, keď pomáhal poddaným p. Samuela Benického stínať ten buk neobyčajným spôsobom. Tento nebohý pán rád do chrámu chodil, ale povinnosti kresťanské v iných veciach neplnil a za dost' neučinil, lebo koľkokrát na neho prišlo poradie odvieť kňaza v čase koledy, toľkokrát odmietol tak. Že s ním celá dedina nemohla nič vybaviť.

10. VIII. 1810 - tohto dňa išli ženy z Martina na hríby do spodných hôr martinských pri „Lazic“ ležiacich, kde ich hneď chytil medved', tri z nich a jedného chlapa škaredo poškriabal, ale jednu skoro na smrť zabil.

Roku 1810 - keď Rakúsky vyslanec Staremberg robil v Paríži hostinu v novom paláci z dosák a hranolov, stala sa smutná vec. Vtedy keď najlepšie hodovali, zapálila sa stena a celý ten palác zhorel, lebo materiál, ktorým bolo drevo obtiahnuté, bol napustený nejakým horľavým špiritusom a čím viac ho vodou hasili, tak tým viac horelo. V tomto objekte bolo zhromaždených 12 000 ľudí a veľa z nich zhorelo. Zatiaľ Cisár Bonaparte a jeho Cisárovná utekali až do Viedne, lebo sa v Paríži po tom požiari veľký rozbroj a nepokoj strhol.

24. XII. 1810 - koncom tohto roka prišli na ľudí neobvyklé choroby: na rukách čierne pluzgiere, ktoré veľkú bolesť pôsobili, ďalej zápal pľúc a tiež reumatizmus—lámku.

Znovu všetko zdraželo a ľudia skormútení týmto boli a najmäti, ča na predaj nič nemali.

6., 7.— 8. a v nasledujúcich dňoch septembra 1811 bolo pravidelne už v predvečer vidieť kométy. Ukazovala sa na západe ako obyčajne. Bola to veľká žiara, tvar mala ako veľká, rozkonárená, dlhá, natiahnutá a vysoká postava

nepretržite idúca smerom na západ. A práve vtedy ľudia predpovedali a spájali to s tým, že Francúzi a Bonaparte v mieri dlho nezotrvejú. (autor S. Ivanka v r. 1815 pripísal: /a veru mali pravdu/.

Práve v tomto období koncom roku 1812 chytili v Žiline falšovateľov peňazi—papierové šajny a v skutočnosti ich do obehu dali 40 000 a 30 000 už nedokončili. Falšovatelia boli odoslaní do Budína a až pred samotného kráľ a Františka „Inštantii“ (tento prípad) dali. Falšovatelia mu povedali, že ak im život daruje, naučia ho vyrábať také bankovky, ktoré nikdy nebudú sfalšované.

25. VII. 1814 - veľký hlad, aj tí gazdovia, čo mali zasiat, trpeli hladom a tak ľudia jedli ohnicu, šušol a iné dužinaté zeliny a to najmä v tých osadách, ktoré boli vytopené. Toho roku veľa ľudí o celý svoj majetok prišlo. Reverend p. Rosa „origine“ z Bystričky (pri Martine) mal veľký hlad a manželke huboval, čo ona vydržať už nemohla a tak mu upiekla kucúra na zjedenie. Kocúr mu veľmi chutil. Avšak potvorská jeho slúžka sa ho opýtala, či vie akú pečienku jedol? Nečakala na jeho odpoveď a riekla, že to bol kocúr! Reverend takto sebe hnusotstvo zapríčinil a začal z toho blazniť.

28. I. 1817 - bol pochovaný p. Záthurecký Šimon, ktorý potom ako s Révay Františkom z Trebostova a s p. Lehoczky Jurajom v Svätom Martine v hostinci u „Katry“ veľa vína, kávy, punču a iných nápojov vypili, tým k sebe smrť privolal a vo Vidielkom dome biedne umrel tak, že to ani jeho priatelia nezbadali, ale až ráno, keď z postelí vstávali. Z toho si môžu najmä mladí ľudia vziať príklad, aby sa nadmerného pitia ako jedu vystríhali. Ale na to nič nedbajú, lebo všetci sú synovia sveta.

Ako sa stať disidentom v našej dobe? ... alebo Ako praktizovať duchovnú cestu disidentstvom?

Disident - odpadlík, odštiepenec, človek stavajúci sa proti štátnemu zriadeniu.

„Disidentem“ se člověk nestává tak, že se jednoho dne rozhodne pro tuto svéráznou kariéru, ale proto, že vnitřní odpovědnost kombinovaná s celým komplexem vnějších okolností, ho prostě do tohoto postavení uvrhne: je vyhozen z existujících struktur a postaven do konfrontace s nimi. Na začátku nebylo nic víc a nic méně než úmysl dělat dobře svou práci - a na konci je cejch nepřítel.

HAVEL Václav.

(Moc bezmocných. Praha: Lidové noviny, 1990)

Disidenti boli nielen za socializmu a nie sú len v otvorene diktátorských režimoch. Aj v našom režime, ktorý sa hrdlo hlási k zrušeniu otroctva a k rešpektovaniu ľudských práv a základných ľudských slobôd, sa ľahko môžete stať disidentom, ak začnete rozmýšľať a vystúpite z davu. Zistíte, že otroctvo v pravde zatiaľ ešte zrušené nebolo. Ja poznám tieto dôvody súčasného disidentstva (poznáte ďalšie?):

1. Nedajte svoje deti zaočkovať **povinným očkovaním** s odôvodnením, že ich

nechcete nadopovať cudzorodými látkami neznámeho pôvodu a že v nich vypestujete odolnosť sami prirodzeným spôsobom.

2. Nedajte svoje deti **do školy** s odôvodnením, že nechcete na nich páchať násilie a hrozbu strachom zo zlej známky,

že ich nechcete zotročovať otrocky pravidelnou povinnou dochádzkou a povinnými úlohami, ani im nechcete tlačiť do hlavy nepotrebné veci a že si ich budete vyučovať sami podľa vlastného gusta a prirodzeným spôsobom.

3. Neplaťte **zdravotné poistenie** s odôvodnením, že zdravotníctvo považujete

za úplne choré, zamerané viac na zisk, než na uzdravenie človeka a že sa sami budete liečiť zdravou životosprávou, s pomocou vybraných prírodných liečiteľov.

Ja v rámci praktikovania duchovnej cesty praktikujem zatiaľ len bod 3 (deti nemám).

Poznámka: Neplatiť dane ja osobne neodporúčam z dôvodu, že daňový systém je u nás vcelku prosociálny, teda ak veľa nezarábate, ani veľké dane neplatíte. Aj keď sú dane zvyškom otrokárskoho režimu, daňové zaťaženie je únosné a v norme a je v každej krajine na svete, už len úplne prírodné národy ho nemajú.

Neplatiť sociálne poistenie tiež osobne neodporúčam, keďže systém sociálneho poistenia je tiež prosociálny a jeho platením platíme vlastne živobytie zaslúžilých členov národa, ako aj nám budú platiť naše deti.

Ak nechcete čítať takéto veci, týkajúce sa duchovného rozvoja seba a spoločnosti, napíšte mi.

Milan Rusko

... pokračovanie z predchádzajúceho čísla PPŽ

... bezdomovectvo je takýmto varovaním, že niečo sa deje s našou populáciou. Bolo by chybou domnievať sa, že sa nás tento problém netýka. Nielen preto, že tento stav môže postihnúť kohokoľvek, každého z nás. Domnievame sa, že máme stabilné zázemie vo svojej rodine, dobre vychované deti, priateľov, známych. Ibaže, tí skutoční sa ukážu, až keď sa ocitneme v životnom nešťastí zapríčinenom chorobou, tragédiou, stratou zamestnania, blízkeho človeka. Ostanú naozaj pri nás tí, ktorí si myslíme, že pevne stoja pri nás? Nestroskotáme na mori života, neocitneme sa sami na pustom ostrove? Je tu nová situácia, s ktorou si osobnostne silnejší človek poradí zdanlivo sám, no slabšie osoby sú zmiatané vlnami beznádeje, nastupuje depresia, úpadok. Existenčné otázky - kde budem bývať, čo budem jesť, čím sa zaodujem, kde sa uchýlim pred nepriazňou počasia - narastajú na intenzite, nabalujúc sa neúmerne rýchlo plynúcemu času od počiatku spustenia lavíny problémov. Ak sa práve v týchto chvíľach nenaskytá pomocná ruka, svetlo blikajúceho majáka na pevnej zemi pre stroskotanca na mori, dozvedáme sa často už len strohé konštatovanie a správy o tragédiách, nešťas-

Diplomová práca

tiach, úmrtiach. Na chvíľu nás to snád' zasiahne, zmlkneme, dáme priestor ľetej myšlienke, v lepšom prípade pocítime ľútosť. Všetko je to však málo na to, aby sa situácia zmenila a aby sme už nemuseli prijímať negatívne informácie o ľuďoch spomedzi nás. Otvorme priestor pre veci pozitívne, šancu pre radostnejší a šťastnejší život všetkým bez rozdielu farby pleti, štátnej, konfesionalnej či etnickej príslušnosti, spoločenského postavenia, osobných schopností a možností. Naš život nadobudne plnohodnotné smerovanie len ak pochopíme, že všetci sme na jednej lodi a problémy, starosti, pády, vzostupy a úspechy druhých, sú aj naše spoločné a len spolu v jednote dosiahneme predsa- vzaté ciele a úlohy...

... okrem ohrozených skupín (starí ľudia, neúplné rodiny s deťmi) sú súčasťou spoločnosti aj evidentne chudobné skupiny populácie /na Slovensku nie je legislatívou zachytený pojem chudoba, no v krajinách EU podľa Rady Európy, ... chudoba označuje osoby, rodiny alebo skupiny osôb, ktorých zdroje (materiálne, kultúrne a sociálne) sú natoľko limitované, že ich vylučujú z minimálne akceptovaného životného štýlu štátov, v ktorých žijú"/, ktoré však nie sú štatisticky vykazované - pretože sú nepostihnuteľné. Jedná sa predovšetkým o

bezdomovcov, ktorí vystihujú definíciu chudoby, či už z hľadiska finančného príjmu, či sociálnej exklúzie (vytláčanie na okraj spoločnosti)...

... domov je vyjadrením emocionálneho vzťahu človeka k jeho najbližšiemu svetu, stotožnenie sa s týmto svetom, prostredím, jeho humanizáciou a odosobnením. Človek je obklopený domovom od útleho detstva, prijíma hodnoty rodinného spoločenstva, učí sa komunikovať s okolím. Nadobúda a osvojuje si pocit domova. Domov neznamená len mať strechu nad hlavou, pre väčšinu ľudí to znamená možnosť dlhodobo prebývať v bezpečnom a prijímajúcom prostredí. Nachádzajú tu pocit súkromia, bezpečia, oddych i možnosť prehlbovania sociálnych vzťahov... Najčastejšími príčinami bezdomovectva sú rozvody, rodinné nezhody, ukončenie väzby a ťažké začlenenie sa do spoločnosti, strata zamestnania - finančné problémy, alkoholizmus.... Menia sa ich hodnoty a zmysel života. Život, ako ho poznali dovtedy sa mení na boj o prežitie. Tu sa otvára priestor - podať pomocnú ruku zo strany štátu, organizácií, jednotlivcov...

... nájdú sa však aj takí bezdomovci, čo odmietajú takúto pomoc, pretože „ohrozuje“ slobodu ich prejavu, života, s výnimkou zimných mesiacov.

(výňatky z Dipl. práce Bc. Ivana Mikuša, 2008)

19. 9. 2007. Je veľmi lákavé nepohybovať sa vpred, stáť tam, kde sme, regredovať, jinými slovami spoľáhať na to, čo máme, pretože to, čo máme, známe; môžeme na tom lpieť, cítiť sa v tom bezpečne.

Bojíme sa a v dôsledku toho se bránime urobiť krok do neznáma, do nejistoty; avšak potom, čo sme krok učinili, se nám nemusí javiť tak riskantní, keďže predtým, než sme ho učinili, se nám nové stránky javí veľmi riskantní, a preto odstrašujúci. Jen to, čo je staré a vyzkoušené, je bezpečné; nebo se takové zdá.

Každý nový krok obsahuje nebezpečí neúspechu a to je jeden z dôvodů, proč se lidé tolik bojí svobody.

Staré a navyklé je samozřejmě v každém stadiu života něco jiného. Jako kojenci máme pouze své tělo a matčin prs (původně od sebe nerozlišené). Pak se začneme orientovat ke světu, začíná proces vytváření místa pro sebe v něm. Začínáme chtít mít věci: máme svou matku, otce, sourozence, hračky; později získáváme vědomosti, zaměstnání, společenské postavení, ženu, děti a pak již máme určitý druh posmrtného života, když získáme místo na hřbitově, životní pojistku a když napíšeme "poslední vůli".

Navzdory jistotě vlastnění lidé obdivují ty, kteří mají vizi nového, ty, kteří razí nové cesty, kteří mají odvahu postupovat vpřed. V mytologii tento modus

existence symbolicky představuje hrdina. **Hrdinové jsou ti, kteří mají odvahu opustit to, co mají - svou zemi, rodinu, majetek -, a odcházejí, nikoliv beze strachu, ale nepodléhají mu.**

V buddhistické tradici je **Buddha** hrdinou, který opouští všechny majetek, všechnu jistotu obsaženou v hinduistické teologii - své postavení, svou rodinu - a směřuje k životu bez vazeb. **Abraham a Mojžíš** jsou hrdiny židovské tradice. Křesťanským hrdinou je **Ježíš**, který neměl nic a - v očích světa - je ničím, jedná však z plnosti své lásky vůči všem lidským bytostem. Řekové mají sekulární hrdiny, jejichž cílem je vítězství, uspokojení jejich hrdosti, výboj. Avšak tak jako hrdinové ducha, **Héraklés a Odysseus**, postupují vpřed nezastrašení rizikem a nebezpečím, které je očekává. Pohádkoví hrdinové vyhovují týmž kritériím: [odchod](#), postup vpřed a snášení nejistoty.

Obdivujeme tyto hrdiny, protože hluboce cítíme, že takoví, jací jsou, bychom chtěli být také - kdybychom to dokázali. Protože se však bojíme, věříme, že bychom takoví být nedokázali, protože to dokáží jen hrdinové. Hrdinové se stávají idoly; přenášíme na ně svou schopnost pohybu a pak stojíme tam, kde jsme - "protože nejsme hrdinové". Taková úvaha může znamenat, že být hrdinou je samozřejmě žádoucí, ale bláhové a proti našim vlastním zájmům. Ale tak tomu v žádném případě není.

Opatrní lidé s vlastnictvím se těší bezpečí, ale nutně jsou velmi nejistí. Závisejí na tom, co mají, na penězích, prestiži, egu - to znamená na tom, co je mimo ně. Co však se z nich stane, jestliže ztratí to, co mají? Vždyť cokoliv člověk má, může ztratit. Nejpatrnější je to na majetku, který lze ztratit - a s ním i postavení, přátele -, a kdykoliv dříve nebo později musí každý ztratit svůj život.

Jestliže jsem tím, co mám, a jestliže ztratím to, co mám, kým pak jsem? Nikým než poraženým, zmařeným, žalostným dokladem chybného způsobu života. Protože mohou ztratit to, co mám, neustále se znepokojují tím, že ztratím to, co mám. Bojím se zlodějů, hospodářských změn, revolucí, nemoci, smrti, mám strach z lásky, ze svobody, růstu, změny, neznáma. Tedy mám ustavičnou starost, trpím chronickou hypochondrií, nejenom ohledně zdraví, ale vůči každé ztrátě toho, co mám; stávám se defenzivním, tvrdým, podezřivým, osamělým, hnaným potřebou mít více, abych byl lépe chráněn. Ibsen podal nádherný popis takového na sebe soustředěného člověka ve svém Peer Gyntovi. Tento hrdina je naplněn pouze sám sebou; ve svém krajním egoismu věří, že je sám sebou, protože on rovná se "svazek žádostí". Na konci života rozpoznává, že kvůli své existenci strukturované dle majetku se mu nepodařilo být sám sebou, že se podobá cibuli bez

jádra, že je nehotový člověk, který sám sebou nikdy nebyl. Úzkost a nejistota, jež jsou vyvolávány nebezpečím ztráty toho, co máme, se nevyskytují v modu bytí. Jestliže jsem tím, kým jsem, a nikoliv tím, co mám, nikdo mne nemůže o něco připravit nebo ohrožit moji jistotu a můj pocit identity. Můj střed je ve mně samém; moje schopnost být a vyjadřovat své bytostné síly je součástí mé charakterové struktury a závisí na mně. To platí pro normální životní proces, nikoliv ovšem pro takové okolnosti jako vyřazení vlivem nemoci, mučení nebo jiné případy vnějšího omezení moci.

Zatímco vlastnický modus se zakládá na nějaké věci, která se spotřebou umenšuje, modus bytí roste praxí. ("Hořící keř", kterého neubývá, je biblickým symbolem tohoto paradoxu.) Schopnosti rozumu, lásky, umělecké a rozumové tvořivosti, všechny bytostné síly narůstají procesem svého vyjádření. **To, co věnujeme, není ztraceno, ale naopak, ztraceno je to, co je podrženo. Jediné ohrožení bezpečí v modu bytí spočívá ve mně samém: v nedostatku víry v život a v mé tvořivé síly; v regresivních sklonech; ve vnitřní lenosti a v ochetě nechat druhé, aby převzali můj život.** Ale všechna tato nebezpečí nenáleží k modu bytí tak, jako k modu vlastnění náleží nebezpečí ztráty.

Zdroj: Erich From - *Mít, nebo být?*

... pokračovanie zo strany 1

Sami seba presviedčame ...

Trofej pokrýje prach! Víťazi rýchlo upadnú do zabudnutia. Skús si teraz odpovedať na tieto otázky: Spomeň si na 3 učiteľov, ktorí prispeli k tvoju poznaniu. Spomeň si na 3 priateľov, ktorí ti pomohli v núdzi. Spomeň si na zopár ľudí, ktorí ti dali pocítiť tvoju výnimočnosť. Spomeň si na 5 ľudí, s ktorými rád tráviš čas. Je to ľahšie, však? Ľudia, ktorí v tvojom živote niečo znamenajú nie sú označení ako „jednotky“, nemajú kopec peňazí, nevyhrali významné ocenenia... Oni sú tí, ktorým na tebe záleží, ktorí pri tebe stoja za každých okolností. Chvilu sa nad tým zamysli. Život je veľmi krátky! A ty,

v ktorom zozname si ty? Nevieš? Pomôžem ti. Nie si medzi tými „slávnymi“, ale medzi tými, na ktorých som si spomenul, keď som písal tieto riadky... Pred nejakým časom, na Olympiáde v Seattly, stálo na štartovej čiare preteku v behu na 100 m deväť fyzicky alebo psychicky postihnutých atlétov. Pištoľ vystrelila a pretek sa začal. Nie každý bežal, ale každý sa chcel zúčastniť a vyhrať. Bežali v trojiciach, jeden chlapec sa potkol a spadol, urobil zopár kotrmelcov a začal plakať. Ostatní ho počuli plakať. Spomalili a obzreli sa za ním. Zastavili a vrátili sa..., všetci... Dievča s downovým syndrómom si k

nemu sadlo, objalo ho a opýtalo sa ho „je ti teraz lepšie?“ Potom všetci deviaty odkračali plece pri pleci do cieľa. Všetci diváci sa postavili a tleskali. A aplauz trval ešte veľmi dlho... Ľudia, ktorí to videli na vlastné oči o tom ešte stále hovoria. Prečo? Pretože niekde vnútri, hlboko v nás, všetci vieme, že tá najdôležitejšia vec v živote je omnoho dôležitejšia, ako naša výhra. Najdôležitejšia vec v našom živote je pomáhať k výhre iným. A to aj za tú cenu, že sami musíme spomaliť a zmeniť náš vlastný pretek. „Sviečka nič nestratí, ak je jej účelom zapálenie ďalšej.“ Tak ako si sa rozhodol?

Friedrich Poyer

Stratila sa ľudskosť, hľadá sa jej stopa...

Naša krajina sa volala **Radosť** a žili sme si pekne. Nemali sme všetko ani veľa, ale to, čo nám Život nadelil, to sme si cenili a zo všetkého sme mali radosť. Tancovali sme na lúkach a vymýšľali všelijaké spoločné hry a bolo nám spolu dobre. Aj práca a zaobstarávanie obživy nám bolo hrou a spoločnou radosťou, v ktorej sme si navzájom pomáhali a spievali sme si pri nej. Boli sme dokonale šťastní, no to, že sme šťastní, sme si neuviedomovali, až po kial' sme o všetko neprišli.

Uprostred tmavého lesa žil **černokňažník** menom **Omyl**. Rozhodol sa prekaziť naše šťastie a tak pričaroval ťažké čierne mraky nad naše hlavy. Prečo? Proste preto, že sa to stalo, preto, že to je. Zatienil slnko nad nami aj slnko v nás a vložil do našich hláv túžbu po bohatstve. A zrazu nikomu nestačilo to, čo mu Život nadelil, ale každý chcel mať viac. Viac, než mal doteraz, viac, než majú ostatní, každý chcel mať najviac, každý chcel byť najdôležitejší, najuznávanejší a najobdivovanejší. Naša Jednota sa narušila a tým zmizlo aj naše šťastie. Začali sa šarvátky a vzájomné boje.

Černokňažník Omyl vymyslel **pyramídový systém**, do ktorého nás chcel zapojiť. Rozdal nám perlové guľičky, aby sme svoje bohatstvo mohli merať. Každý sa snažil získať čo najviac guľičiek a postúpiť v pyramide bohatstva vyššie. Nikto nechcel byť naspodku pyramídy, lebo tam boli otrocké práce za minimum guľičiek. Každý sníval byť na čo najvyššej priečke pyramídy, aby nič nepracoval a bral veľa guľičiek. Kto nemal guľičky, nemal kde bývať, nemal sa do čoho obliekať, nemal čo jesť. Kto mal veľa guľičiek, mal zdanlivú slobodu a zdanlivú radosť. Lebo všetko sa predávalo a kupovalo za guľičky.

Práca stala sa **preklatím** a drinou. Ľuďi začala bolieť z práce hlava a napádali nás všelijaké choroby zvané civilizačné. Navzájom sme si závideli, podráždali sme si nohy, nedôverovali sme si a pritom sme sa navonok tvárili priateľsky a vyrovnane. Nikto druhému nepovedal, koľko berie guľičiek, lebo Rozdelenie nám to nedovoľovalo. Svoje frustrácie z nedostatku guľičiek sme si vybíjali jeden na druhom a negatívna energia sa lavínovite šírila z človeka na človeka. Na tance na lúke a na spoločné hry nebolo času, lebo vzájomné napätie nás vyčerpávalo a boli sme neprestajne unavení a bez energie. Mnohí ani nemohli

vyjsť na lúku, lebo by prechladli a ochoreli. Radosť sme poznali len pod vplyvom omamných látok a ich užívanie sa rozmáhalo.

Neskôr perlové guľičky nahradili štvorcové papieriky a všetkých nás ovládol štvorec. Bývali sme vo veľkých **kockách**, vozili sme sa v malých kockách na štyroch kolesách, obliekali sme si kockaté oblečenie. Naše myslenie bolo kockaté a nesúladné. Ovládli nás kockaté hudobné a tanečné štýly. Kruh sa nám stal cudzí, ako aj súlad a harmónia. Chodili sme ako múmie bez úsmevu a bez života okolo seba. Keď sa niekto usmial na človeka na ulici, bol považovaný za úchylného alebo za zlodēja. Ak sa niekto prihovril neznámemu, ten si rýchlo skontroloval peňaženku. Naša krajina sa premenovala na **Rast**, hoci v skutočnosti sa mala volať **Smútok**, ale náš smútok si nikto neuviedomoval, pretože ho nebolo s čím porovnať, pretože na všetku krásnu minulosť sme zabudli. Omyl nás každodenne kýmil propagandou, že nikdy v histórii nebolo tak dobre ako teraz, že nikdy nemali ľudia tak vysokú úroveň života. Historické filmy zobrazovali tak strašné veci, že ľudia boli radi, že v tej hroznej minulosti nežijú. Naša historická pamäť bola totálne vygumovaná. Boli sme ovládaní strachom a preto sme nedokázali vybočiť z nalinkovaných cestičiek Pyramídy Omylu.

Boli ľudia, ktorí systém pochopili a chceli si postaviť vlastnú pyramídu Moci mimo hlavnej pyramídy. Tých Omyl označil za **vodcov siekt** a zhubných kultov a zlikvidoval ich. Boli aj iní, ktorí netúžili po moci, len po návrate ku pôvodnej Kráse. Oni nalinkovali ľudom chodničky mimo pyramídy omylu, ale Omyl ich tiež označil za vodcov siekt a zhubných kultov a zlikvidoval ich. No ak sa ich myšlienky nedali utuľať, po ich smrti ich Omyl označil za velikánov, uctieval ich, no podstatu ich myšlienok prekrútil. Omyl nastrčil falošných vodcov, ktorí sa tvária ako pokračovatelia Dobra, no Pravda im je cudzia, o prapôvodnej Jednote nemajú poňatia, ich slová len udržiavajú ľudí v Pyramíde Omylu a neotvárajú im oči k pochopeniu prapôvodného Seba Samého a prapôvodnej Spoločnej Radosťi. Títo falošní vodcovia hlásajú najrôznejšie učenia, vnucujú ľudom vykonávať najrôznejšie techniky, či rituály, odriekať modlitby či me-

ditovať alebo veriť v rôzne dogmatické viery. Manipulujú ľudí cukrom alebo bičom - prísľubom šťastia alebo strachom zo smrti. No všetci majú jedno spoločné: Skôr ľudí rozdeľujú, než spájajú, skôr budujú neznášanlivosť, než Jednotu. A tiež skôr ľudí manipulujú, než im otvárajú oči pre vlastné pochopenie.

V zapadnutom provinčnom mestečku plnom Omylu sa však chystá stretnutie. Maličkú, nenápadnú, aby si to Omyl nevšimol a neprekazil. Prineste si lupy a stopovacích psov, lebo sa bude hľadať ľudskosť, ktorá sa stratila. Stopy ľudskosti budeme nachádzať nie v knihách manipulatívnych, ani v teóriách vymyslených, ani v ideológiách svárlivých, ani v rituáloch diktátorských. Stopy ľudskosti budeme hľadať v sebe samom, vo vlastných zážitkoch. Budeme si rozprávať vlastné príbehy, kde a kedy sa nás dotkla Ľudskosť a tak si snád' zo spoločnej mozaiky postavíme pred seba Ľudskosť v jej plnej kráse, v kráse, ktorá prežiarí všetok Omyl a Svárivosť v nás. Príďte všetci, ktorí ste už z Omylu unavení a vyčerpaní, ale aj všetci, ktorí ste plní síl bojovať za niečo ušľachtilé a krásne. Ale nepribližujte sa vy, ktorí chcete otravovať ľudí vymyslenými teóriami, ani vy, ktorí viete len brať a neviete dávať, ani vy, ktorí neviete obojsmerne komunikovať.

Aj keby sme odriekali tisíc otčenášov a desaťtisíc zdravasov denne, ľudskejší nebudeme. Aj keby sme odriekali všetky mantry sveta, aj keby sme na kolenách prešli tisíce kilometrov, aj keby sme navštívili všetky chrámy sveta, ľudskejší nebudeme. Aj keby sme cvičili najkrkolomnejšie pozície tela a najzamotanejšie vykrútenia mysle, ľudskejší nebudeme. Aj keby sme dokázali sústrediť myseľ na jediný bod celý deň bez mihnutia oka, ľudskejší nebudeme. Aj keby sme dokázali všetky čary, aj keby nás poslúchal vietor aj dážď, ľudskejší nebudeme. Aj keby sme prečítali všetky knihy a pojedli všetky vedomosti, ľudskejší nebudeme. Aj keby sme denne obetovali takému či onakému Bohu alebo Synovi Boha, ľudskejší nebudeme. Čím teda budeme ľudskejší? Hľadajme. Ja hovorím: Kráso a Slnkom v nás. Neverte, overte...

Milan Rusko

... práce na senách - viazačka sena

... trochu relaxu po práci

... práce na senách - nový senník

... práce na senách - zvažanie

... ohrev vody - slnečné kolektory

... veterná elektrárnička - montáž

Dalajlámovo proroctví

Návod pro život

1. Vezměte v úvahu, že velká láska a velké skutky zahrnují velké riskování.
2. Když prohrajete, nenechtejte si ujít poučení proč.
3. Držte se tří R:
 - respektu vůči sobě
 - respektu vůči ostatním
 - responsibility - zodpovědnosti za všechny svoje činy.
4. Pamatujte si, že když nedostanete to co chcete, je to někdy skvělý zásah štěstí.
5. Naučte se pravidla, abyste věděli, jak je správně porušit.

6. Nedovolte, aby malé neshody zranily velké přátelství.
7. Když si uvědomíte, že jste udělali chybu, udělejte okamžitě kroky k její nápravě.
8. Každý den buďte nějaký čas o samotě.
9. Otevřete svoji náruč změně, ale nevzdávejte se při tom svých hodnot.
10. Pamatujte si, že mlčení je někdy ta nejlepší odpověď.
11. Žijte dobrý, čestný život. Až potom zestárnete a budete se dívat zpět, budete se moci těšit z něho podruhé.
12. Milující atmosféra ve vaší domácnosti je základem vašeho života.

13. Při neshodě s vašimi milovanými, řešte pouze přítomnou situaci. Nevynášejte na světlo minulost.
14. Sdílejte svoje poznatky. Je to způsob, jak dosáhnout nesmrtelnosti.
15. Buďte jemní k Zemi.
16. Jednou do roka se vypravte někam, kde jste nikdy před tím nebyli.
17. Pamatujte si, že nejlepší vztah je ten, ve kterém vaše vzájemná láska je větší, než vaše vzájemné potřeby.
18. Posuzujte svůj úspěch tím, čeho jste se museli vzdát, aby jste ho dosáhli.
19. Přistupujte k lásce i vaření s hravou bezstarostnou odevzdaností.

Hľadáme projektanta, architekta, či inú osobu, ktorá by nám pomohla spracovať projektovú dokumentáciu potrebnú k realizácii projektu rekonštrukcie alebo výstavby objektu pre potreby pomoci autistickým deťom a inak hendikepovaným osobám.

Ludstvo sa už dlho usiluje získať to, čo stratilo: žiť v harmónii s prírodou.

Úspech nemá nič spoločné s tým, čo získaš.

Úspech je to, čo urobíš pre druhých

Danny Thomas

Objednávky: objednat@priestorprezivot.sk, alebo OZ Proces 3, Kratinova 11, 036 08 Martin. Napište nám adresu, na ktorú máme objednaný časopis zaslať. Objednávka platí iba pre aktuálne a nové čísla. Čitatelia, ktorí majú záujem o staršie čísla časopisu Priestor pre život, ich môžu nájsť na našej internetovej stránke www.priestorprezivot.sk, v rubrike ARCHÍV ČASOPISOV (vo formáte PDF, zobraziteľné a tlačiteľné pomocou programu Acrobat Reader)

